

Ewa Guzowska

AUTOREFERAT

Ewa Guzowska – doktor, adiunkt

Akademia Muzyczna im. Ignacego Jana Paderewskiego

ul. Święty Marcin 87; 61-808 Poznań

Spis treści

1. Imię i nazwisko - Ewa Guzowska	3
2. Posiadane stopnie i tytuły	3
3. Dotychczasowe zatrudnienie w jednostkach naukowych oraz instytucjach kultury	4
4. Wskazanie osiągnięcia wynikającego z art. 16 ust. 2 ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki (Dz. U. nr 65, poz. 595 ze zm.)	5
4.1. Jarosław Papaj - Sonata na altówkę i fortepian	6
4.2. Witold Friemann - „Pieśni Rycerskie” na altówkę i fortepian	7
5. Omówienie pozostałych osiągnięć artystycznych	9
5.1. Edukacja	9
5.2. Wybrana działalność artystyczna	10
5.3. Wyróżnienia i nagrody	12
5.4. Działalność pedagogiczna	12

1. Imię i nazwisko - Ewa Guzowska

2. Posiadane stopnie i tytuły

2001 – Tytuł magistra sztuki (dyplom z wynikiem bardzo dobrym z wyróżnieniem) Akademia Muzyczna im. I. J. Paderewskiego w Poznaniu. Tytuł pracy dyplomowej: „Problemy wykonawcze w literaturze altówkowej pierwszej połowy XX wieku na podstawie wybranych utworów”.

2003 – Diplom – Prüfung im Hauptfach Viola, Universität der Künste w Berlinie (dyplom z wynikiem bardzo dobrym)

2007 – Konzertexamen im Hauptfach Viola, Universität der Künste w Berlinie (dyplom z wynikiem bardzo dobrym)

2007 – Stopień Doktora Sztuki Muzycznej w dyscyplinie artystycznej – instrumentalistka, specjalność – altówka nadany uchwałą Rady Wydziału Instrumentalnego Akademii Muzycznej im. F. Nowowiejskiego w Bydgoszczy. Tytuł rozprawy doktorskiej: „Sonata w Literaturze altówkowej w kontekście wirtuozowskich i kolorystycznych możliwości instrumentu”.

3. Dotychczasowe zatrudnienie w jednostkach naukowych oraz instytucjach kultury

- I. 01.01.2001 - 30.06.2001 - Deutsches Symphonie Orchester Berlin – na stanowisku muzyka tutti w grupie altówek w wymiarze całego etatu.
- II. 01.10.2001 – 30.09.2008 – Akademia Muzyczna im. I.J.Paderewskiego w Poznaniu, umowa o dzieło na wydziale IV oraz na wydziale II.
- III. 01.04.2004 – 31.01.2006 - Filharmonia Poznańska im. T.Szeligowskiego w Poznaniu na stanowisku solisty grupy altówek w wymiarze ½ etatu.
- IV. 01.02.2006 -30.09.2008 - Filharmonia Poznańska im. T.Szeligowskiego w Poznaniu na stanowisku solisty grupy altówek w wymiarze całego etatu.
- V. 01.10.2008 – 30.09.2010 - Akademia Muzyczna im. I.J.Paderewskiego w Poznaniu na stanowisku adiunkta, ½ etatu na Wydziale Instrumentów Smyczkowych, Harfy, Gitary i Lutnictwa.
- VI. 01.10.2010 do dziś - Akademia Muzyczna im. I.J.Paderewskiego w Poznaniu na stanowisku adiunkta, cały etat na Wydziale Instrumentów Smyczkowych, Harfy, Gitary i Lutnictwa.

4. Wskazanie osiągnięcia wynikającego z art. 16 ust. 2 ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki (Dz. U. nr 65, poz. 595 ze zm.)

4.1 Jarosław Papaj - Sonata na altówkę i fortepian (2012) - prawykonanie

4.2 Witold Friemann – „Pieśni Rycerskie” na altówkę i fortepian (1930-1931)

Dzieje techniki, kolorystyki oraz problemów wykonawczych altówki przypominają historię innych instrumentów smyczkowych, które w początkowym etapie rozwoju pełniły głównie funkcję orkiestrową. Wypełniały harmoniczną treść kompozycji, by z czasem poprzez twórczość znakomitych kompozytorów, zabłysnąć niespodziewanym blaskiem i pełnią jako instrumenty solowe. Nasuwa się przypuszczenie, że altówka, tak jak i inne instrumenty o oryginalnej barwie dźwięku, jest terenem dalszych poszukiwań i twórczych eksperymentów kompozytorów. Dziś od muzyków wymaga się nie tyle sprawności technicznej, co gotowości służenia efektami, wyobraźnią i zręcznością. Główny problem w sztuce wykonawczej polega na tym, by pogodzić swobodę wyrazu własnej indywidualności z ograniczeniami, jakie niesie dzieło i wyrażone w nim zamierzenia kompozytora. Pojęcie piękna jest zbyt różnorodne, aby ująć je w sztywne ramy. Najsilniejsze efekty powstają dopiero dzięki natchnieniu chwili, a te wzniosłe porywy często różnią się między sobą, jak sama indywidualność poszczególnych wykonawców. Aby móc przekazać dzieło słuchaczom w sposób przekonujący, wykonawca musi posiadać przede wszystkim dar muzykalności. Pewną łatwość w uzyskiwaniu barw i kolorów instrumentu. Powinien ponadto opanować w sposób doskonały technikę swojego instrumentu, czyli w sposób wirtuozowski ukazać biegłość i sprawność techniczną. Powinien również przedstawiać osobowość sceniczną i w interesujący sposób przykuwać uwagę słuchaczy.

Spośród utworów na altówkę i fortepian jako szczególne osiągnięcie pragnę wskazać i przybliżyć następujące utwory: Sonatę na altówkę i fortepian (2012) Jarosława Papaja oraz „Pieśni Rycerskie” (1930-1931) Witolda Friemanna.

4.1. Jarosław Papaj - Sonata na altówkę i fortepian

Utwór Jarosława Papaja ma dla mnie wyjątkowe znaczenie z kilku powodów. Przede wszystkim został skomponowany z myślą o habilitacji. Moja praca polegała na gruntownym opracowaniu głosu altówki (aplikatura, smyczkowanie, sugestiiach dotyczących artykulacji), ale przede wszystkim na wykonaniu oraz nagraniu utworu. Współpraca z kompozytorem przebiegała pod znakiem zrozumienia. Była twórcza i pozwoliła mi zinterpretować dzieło w sposób gruntowny i przekonujący. Wszelkie uwagi i naniesione przeze mnie propozycje zmian dotyczą wybranych miejsc, niewykonalnych dla altowiolisty z powodów technicznych oraz dotyczą kwestii związanych z aplikaturą, dynamiką oraz agogiką. Zaufanie oraz wzajemna współpraca kompozytora z wykonawcą stanowią podstawę do rozważań i refleksji w kształtowaniu dzieła. Odnajduje się wtedy właściwy, czyli często kompromisowy punkt widzenia. Podczas tworzenia sonaty, kompozytorowi młodego pokolenia, urodzonemu w 1975 roku, towarzyszyła nieustanna świadomość żywotności altówki w dziejach muzyki, ciągle kształtującej się technice gry i kolorystyczno- dźwiękowych możliwościach tego instrumentu.

Utwór kształtowany jest w sposób ewolucyjno- okresowy, a czasem romantyczno-impresjonistyczny. W częściach skrajnych, w wyrazie, jest bardzo ekspresyjny. Składa się z 3 części. Sonatę rozpoczyna temat I. Ma on zasadnicze znaczenie dla całej części, ponieważ prezentuje motywy melodyczne, z których wynikać będą kolejne motywy i praca przetworzeniowa. Opisana część ma charakter wstępu granego najpierw przez fortepian solo, a następnie przez altówkę solo. Kompozytor buduje tu silne napięcia, szczególnie poprzez dynamikę forte i żywiołowe crescendo. Całą część można podzielić na cztery różnorodne fragmenty. Altówka często wędruje w najwyższy rejestr, aby już wkrótce dramatycznie opaść w ciemny, niski rejestr. Warto również zwrócić uwagę na harmonikę, w których kompozytor używa głównie akordów sekstowych. Należy również przyjrzeć się ostatniemu pokazowi tematu, który wykorzystuje biegłość fortepianu i altówki. Mimo zagęszczenia faktury, rysunek melodii jest czytelny, a gradacja i napięcie dynamiczne zapewnia brawurowy i wirtuozowski koniec.

II część mieni się śpiewnością oraz różnorodnymi barwami wydobywanymi z obu instrumentów. Spokojny akompaniament wprowadza delikatne i ciepłe wejście altówki. Przejmujący, głęboki rejestr wioli stopniowo wznosi się do rejestru wysokiego i dynamiki *mezzo forte*. Jest to

fragment kulminacyjny, przykuwający uwagę swą barwą, szczególnie dzięki zastosowaniu wysokich brzmień. W snuciu tematu przewijają się motywy melodyczne. Na koniec wraca w obu instrumentach spokój, a ładunek emocjonalny ulega wyciszeniu.

Część III to scherzo, jego budowa jest okresowa i wyróżnia się bogactwem artykulacji. Temat I wprowadza altówka solo. Jest to swoista kadencja, która ewoluuje dynamicznie i rytmicznie. Wyraźna zmiana charakteru po części II (jest bardzo motoryczna), wymaga dużego zaangażowania emocjonalno-fizycznego. Część ta zawiera indywidualne cechy twórczości kompozytora. Charakteryzuje ją energia i ekspresja. Posiada charakterystyczną artykulację staccato, co interesująco podkreśla ciemne brzmienie instrumentu.

Niewątpliwie muzyka altówkowa XXI wieku wydaje się prezentować swoisty świat dźwiękowo-estetyczny. Wykorzystuje sporą rozpiętość środków: od nowoczesnych efektów brzmieniowych, po tradycyjną harmonię czy kantylenowe motywy. Różnorodność tej muzyki stwarza szeroką gamę problemów wykonawczych oraz pozostawia solidnie wiele możliwości interpretacyjnych, nieodzownych do uzyskania pełnego wyrazu w wykonaniu.

Prawykonanie sonaty odbyło się w Poznaniu 12 lutego 2013 roku na koncercie z cyklu „Arcydzieła Kameralistyki”. Nagranie zostało zarejestrowane 11 lutego 2013 roku w Auli Nova w Poznaniu.

4.2. Witold Friemann - „Pieśni Rycerskie” na altówkę i fortepian

Dzieło składa się z czterech pieśni. Każda z nich opatrzona jest tytułem:

Pieśń o tęsknocie; op.56 nr 1

Pieśń o miłości; op. 56 nr 2

Pieśń o wojnie; op. 56 nr 3

Pieśń o śmierci; op. 56 nr 4.

Jak donoszą źródła, Pieśni Rycerskie były wykonane w latach 30-tych przez ówczesnego wybitnego altowiolistę, Prof. Mieczysława Szaleskiego. Kompozytor przy każdej z pieśni odnotował dedykację o treści: „Prawdziwemu Artyście Panu Mieczysławowi Szaleskiemu ze

kompozytor cenił prof. Mieczysława Szaleskiego: „Prof. Mieczysławowi Szaleskiemu zawdzięczam jako kompozytor bardzo wiele. On spowodował, iż napisałem na altówkę kilkadziesiąt utworów [...]. On też zapoznał mnie z techniką i niejako duszą wioli, tego przepięknego instrumentu. On wykonywał też przy każdej sposobności te utwory i to z prawdziwym kunsztem, oddaniem i ogromnym uczuciem”. Utwory te prawdopodobnie nigdy nie zostały nagrane. Nie znaleziono żadnych dowodów świadczących o rejestracji dzieł. Jak pisze w swojej książce pt. „Witold Friemann” Pani dr Alicja Wardęcka – Gościńska, Witold Friemanna można zaliczyć do najbardziej znaczących postaci miasta Konina. Mało znany, bądź wcale nieznany w środowisku lokalnym, wymaga stałych dowodów pamięci i popularyzacji jego dorobku muzycznego i kompozytorskiego.

„Pieśni Rycerskie” należą do jednych z najpiękniejszych dzieł napisanych przez kompozytora w oryginale na altówkę. XX wieczna ekspresja tych utworów nie jest kojarzona z wyrazem muzycznym, przejawiającym się w kategoriach takich jak dysonansowość, zgrzytliwość, brutalność czy chaos. Pieśń nr 1 „O Tęsknocie” oraz pieśń nr 2 „O Miłości” to spokojne i przepelnione liryzmem utwory. Umiejętność różnicowania barwy jest tu bardzo pomocna. Gradacja napięcia poprzez przybliżanie bądź oddalanie smyczka od podstawka jest jedną z najefektywniejszych praktyk, a korelacja ze stopniowym zagęszczaniem wibracji pozwoli nam uzyskać pożądaną efekt. Kompozytor często wykorzystuje wysoki rejestr. W ten oto dyskretny sposób, z charakterystycznym dla siebie wdziękiem i prostotą w jak najlepszym tego słowa znaczeniu, prezentuje jasną skalę altówki.

Pieśń „O wojnie” oraz pieśń „O śmierci” prezentują odmienny charakter. Wykorzystywany jest często niski rejestr, ostra artykulacja, a dynamika *ff* determinuje zaangażowanie dużego wkładu energii. Aby potencjał ten został efektywnie zamieniony i dał owoc w postaci nośnego dźwięku, należy wykorzystać luźną masę ramienia opierającego się o struny. Nastrój utworów i związane z nimi problemy wykonawcze, dzięki wzbogaconej ekspresji i pomysłowości Witolda Friemanna, stanowią o charakterystycznej i wyjątkowej specyfice brzmieniowej. Przeważający liryzm i kantylena nabrały wyjątkowego kolorytu i tym samym zdecydowały o zrozumieniu przez kompozytora specyfiki i możliwości wyrazowych altówki.

Nagranie „Pieśni Rycerskich” zostało zrealizowane dnia 12 grudnia 2012 roku w Auli Nova w Poznaniu.

5. Omówienie pozostałych osiągnięć artystycznych

5.1. Edukacja

Ukończyłam Państwową Szkołę Muzyczną im. I. J. Paderewskiego w Koninie oraz Państwowe Liceum Muzyczne im. Mieczysława Karłowicza w Poznaniu. Jestem absolwentką klasy altówki Państwowego Liceum Muzycznego im. Henryka Wieniawskiego, tzw. „Szkoły Talentów” jak również absolwentką z wyróżnieniem Akademii Muzycznej im. I. J. Paderewskiego w Poznaniu w klasie prof. Andrzeja Murawskiego.

W 1999 rozpoczęłam edukację w klasie Prof. Hansa Joachima Greinera na Universität der Künste w Berlinie. Otrzymałam wówczas pierwszą lokatę na egzaminach wstępnych. To tu zaczęła się moja świadoma i pełna pytań droga. Studia w klasie Prof. Hansa Joachima Greinera ukończyłam z wyróżnieniem, otrzymując najwyższą punktację. To pozwoliło mi zapewnić sobie miejsce na studiach podyplomowych w klasie mistrzowskiej – Konzertexamen, które ukończyłam również z wyróżnieniem w 2007 roku – Summa Cum Laude. Współpraca z Prof. Hansem Joachimem Greinerem zawsze przebiegała pod znakiem zrozumienia i wzajemnego szacunku. Od niego nauczyłam się jak ćwiczyć, jak cierpliwie pracować, jak przekazywać wiedzę i jak, w sposób umiejętny, motywować i wspierać studentów. Pedagogika stała się moją pasją.

W 2007 roku obroniłam pracę doktorską zatytułowaną „Sonata w literaturze altówkowej w kontekście wirtuozowskich i kolorystycznych możliwości instrumentu na podstawie wybranych utworów” napisaną pod kierunkiem prof. Jana Paruzela w Bydgoszczy. Nadanie mi tytułu Doktora Sztuki Muzycznej w dyscyplinie artystycznej – instrumentalistka nastąpiło w dniu 13 listopada 2007 roku.

5.2. Wybrana działalność artystyczna

Pełen spis osiągnięć w latach 2007-2013 przedstawiony został szczegółowo w Wykazie działalności artystycznej i naukowej. Zawiera on ponad 100 pozycji wykonywanych przeze mnie koncertów symfonicznych, recitali, koncertów solowych oraz kameralnych. Opisane poniżej osiągnięcia stanowią jedynie wybrane pozycje.

W latach 1999-2008 współpracowałam w Berlinie z licznymi orkiestrami: Deutsches Symphonie Orchester Berlin, Berliner Kammer Orchester, Deutsches Kammer Orchester, Komische Oper Berlin, Kammerorchester Berlin. Wielokrotnie brałam udział w projektach symfonicznych, m.in. z M. Vengerowem, S. Minzem, T. Zimmerman, S. Meyer, I. Pogorelicem, H. Hardenbergerem, Y. Baschmietem oraz wybitnymi dyrygentami takimi jak C. Abbado, K. Nagano, A. Koopmann, J. Maksymiuk, J.M.Florencio.

Z wymienionymi orkiestrami dokonałam licznych nagrań radiowych oraz telewizyjnych. Współpracowałam z zespołem kameralnym prof. Thomasa Brandisa oraz z kwartetem smyczkowym „Phitagoras”, dokonując wielu nagrań i realizacji programów dla Deutschland Radio Berlin. W roku 2005 roku współpracowałam z Polish Chamber Orchester biorąc udział w tournée pod kierunkiem Nigela Kennedy'ego.

Jako studentka Akademii Muzycznej w Poznaniu w 2000 roku wykonałam koncert D-dur Karla Stamitza z orkiestrą pod dyрекcją Renarda Czajkowskiego. Rok później wykonałam wraz ze studencką orkiestrą kameralną Symfonię Koncertującą W. A. Mozarta. Partię skrzypiec realizowała wówczas doskonała skrzypaczka, Katarzyna Bryła.

W 2005 roku Prof. Jadwiga Kaliszewska zaproponowała mi współpracę ze swoją wybitną studentką Martą Pawłowską. Nieocenione zajęcia i uwagi Prof. Jadwigi Kaliszewskiej do dziś są dla mnie drogowskazem. Zajęcia i Jej wsparcie we wszystkim, co robiłam, dały mi chęć rozwoju i motywację na długie lata. Współpraca z Martą Pawłowską zaowocowała koncertami z orkiestrą. Z Filharmonią Kameralną pod dyрекcją Wojciecha Rajskiego wykonałyśmy Symfonię Koncertującą W.A.Mozarta. Następnie, dwukrotnie Symfonię Koncertującą z Poznańską Filharmonią pod dyрекcją Jerzego Salwarowskiego.

W 2010 roku Maestro Jose Maria Florencio Junior, zwrócił się do mnie z propozycją występu solo z orkiestrą. Wykonałam wówczas wraz z orkiestrą kameralną Capella Bydgosiensis, koncert G.F.Haendla na altówkę i orkiestrę.

Istotnym epizodem w moim życiu jest w latach 2004-2008 stanowisko lidera i solisty grupy altówek Filharmonii Poznańskiej im T.Szeligowskiego. Pełniłam również funkcje kierownika grupy.

Podczas studiów w Poznaniu zrodziło się moje zamiłowanie do muzyki kameralnej. Wybitni pedagodzy akademii, Prof. B.Bryła, Prof. M.Baranowski, Prof. B.Nowicki, Prof. A.Tatarski, Prof. J.Kaliszewska, potrafili rozwijać w nas muzykalność i wydobywać temperament.

Od roku 2006 współpracuję z „Kwartetem Wielkopolskim”, skład którego tworzą wybitni muzycy poznańscy. W 2007 roku kwartet współpracował z artystami z USA oraz Meksyku, biorąc udział w Międzynarodowym Festiwalu Teatrów i Tańca w Poznaniu. Koncertował wielokrotnie w ramach m.in. Sommer Festiwal w Hanowerze, Berlinie, Rostocku, Frankfurtcie oraz Hamburgu. Od roku 2008 kwartet jest członkiem zespołu muzyki współczesnej an_Arche. Zespół występował m.in. podczas festiwalu na Poznańskiej Wiośnie Muzycznej oraz Warszawskiej Jesieni. Gościł na koncertach w Akademii Muzycznej oraz Filharmonii w Gdańsku. Dokonał już kilkunastu prawykonań kompozycji młodych polskich kompozytorów. Od roku 2008 współpracuję z orkiestrą Collegium F, prowadzoną przez Prof. Marcina Sompolińskiego.

W roku 2010 miałam zaszczyt współuczestniczyć w przewodzie doktorskim p. Marii Koszewskiej-Wajdzik. Z pianistką nagrałam płytę i występowałam podczas Jej recitalu doktorskiego, realizując Sonatę Gambową nr 3 J. S. Bacha oraz Sonatę R.Clarka na altówkę i fortepian. W tym samym roku dokonałam nagrania oraz współpracowałam przy realizacji przewodzie doktorskiego p. M.Sajny-Mataczyńskiej, realizując "Concertino" L.Janacka. W roku 2007 miałam przyjemność nagrać płytę do przewodzie habilitacyjnego Prof. Teresy Kaszuby realizując T. Lundquista „Bewegungen”. W lipcu 2010 nagrałam muzykę skomponowaną przez Jarosława Papaja do filmu pt. „Lincz”.

5.3. Wyróżnienia i nagrody

Jestem laureatką licznych nagród i wyróżnień, m.in. II nagrody na Międzynarodowym Konkursie Zespołów Kameralnych im. Kiejstuta Bacewicza w Łodzi (1998), I wyróżnienia na Ogólnopolskim Konkursie Altowiolistów im. Jana Rakowskiego w Poznaniu (1998), I nagrody na Międzynarodowym Konkursie Altowiolistów w Quakenbrueck. Otrzymałam również stypendium Ministra Kultury i Sztuki (1999).

W 1999 roku w Berlinie wygrałam konkurs na stypendium wraz z praktyką w DSO Berlin (1999-2001). Stypendium to umożliwiło mi współpracę z wybitnymi artystami. W roku 2002 wygrałam konkurs na stypendium wraz z praktyką w Komische Oper w Berlinie (2002-2005). Również w roku 2002 wygrałam konkurs na stypendium ufundowane przez Deutsche Oper Berlin wraz z kursem kameralnym w Japonii. Współpracowałam wówczas z solistami i koncertmistrzami Filharmonii w Bostonie i Tokio, realizując projekty kameralne w kwartecie smyczkowym.

5.4. Działalność pedagogiczna

W 2006 otrzymałam propozycję prowadzenia kursu dla altowiolistów w Stade (Niemcy). W tym samym roku poprowadziłam warsztaty dla uczniów Szkół Muzycznych w Poznaniu.

Pomysł prowadzenia lekcji otwartych i współpracy z innymi pedagogami zaowocował w roku 2008 utworzeniem przeze mnie kursu, początkowo skierowanego tylko do altowiolistów. Międzynarodowy Kurs Muzyczny im. Witolda Friemanna w Koninie organizuję we współpracy z Konińskim Towarzystwem Muzycznym. W roku 2009 Kurs Muzyczny wzbogacił się o kolejny instrument, kontrabas. W roku 2012 gościliśmy również puzonistów, a w 2013 do współpracy zaprosiłam wiolonczelistów. Na kursie występuję w charakterze wykładowcy oraz dyrektora artystycznego.

Kurs im. W. Friemanna w Koninie to nie tylko wyzwanie pedagogiczne. Pojawiają się na nim uczniowie i studenci z niemal całego świata (m.in. Polska, Niemcy, Korea, Tanzania, Finlandia, Rosja, Chiny, Japonia, Ukraina). Wymaga to ode mnie przygotowania nie tylko pod względem metodycznym i merytorycznym, ale również językowym (angielski i niemiecki). Elementem wyróżniającym ten kurs jest idea i sposób prowadzenia zajęć. Każdy uczeń pobiera lekcje u przynajmniej dwóch wykładowców. Pomysł ten zrodził się z moich własnych doświadczeń i potrzeb. Jako uczestniczka wielu międzynarodowych warsztatów muzycznych, zauważyłam jak ważny jest kontakt początkującego artysty z różnymi profesorami. Do tej pory tę możliwość zapewniał jedynie udział w kilku różnych kursach. Dlatego postanowiłam, że na kursie w Koninie uczniowie będą mieli szansę uczyć się u różnych, wybitnych wykładowców, w jednym miejscu i podczas jednego kursu.

Międzynarodowy Kurs Muzyczny w Koninie to nie tylko praca pedagogiczna, ale również organizowanie darmowych koncertów dla mieszkańców Konina. Kurs zaliczany jest do najważniejszych kulturalnych wydarzeń Konina. Działalność ta promuje tym samym konińskiego kompozytora i patrona kursu, Witolda Friemanna.

Nasi uczestnicy i wykładowcy grają na koncertach nieznane dotąd utwory kompozytora. Organizowane są także przez Panią dr Alicję Wardęcką-Gościńską wykłady na temat życia i twórczości kompozytora. Spotkania te cieszą się wielkim uznaniem i są wspaniałym dopełnieniem koncertów. Promocja sylwetki i muzyki Witolda Friemanna oraz rozpowszechnianie poprzez kurs miasta na gruncie międzynarodowym, zaowocowały przyznaniem mi listopadzie 2012 roku przez Prezydenta Miasta Konina odznaczenia za wybitne zasługi dla kultury w Koninie.

W latach 2008, 2009, 2010, 2011, 2012 i 2013 prowadziłam kursy dla altowiolistów w Szkołach Muzycznych w Szczecinie, Poznaniu, Inowrocławiu, Ostrowie Wielkopolskim, Gorzowie Wielkopolskim oraz w Koninie. Ponadto wraz z moim mężem, kontrabasistą ad. dr Szymonem Guzowskim oraz wiolonczelistą, dr Tomaszem Lisiecki prowadzę otwarte wykłady na temat różnic i podobieństw w grze na instrumentach smyczkowych. Wykłady te cieszą się dużym zainteresowaniem.

W listopadzie 2012 roku miałam zaszczyt zasiąść w składzie komisji na I Ogólnopolskim Konkursie dla Altowiolistów im. Dominika Rutkowskiego w Szczecinie. Wspólnie z Prof. Stefanem Kamasą, Prof. Zbigniewem Czarnotą, Prof. Henrykiem Trittem, dr hab. Patrycją Piekutowską oraz mgr Stanisławem Sadłowskim przyglądałam się i oceniałam wykonania młodych altowiolistów. Na inauguracji konkursu wykonałam utwór poświęcony pamięci

Dominika Rutkowskiego pt. „Your Trace” napisany przez Prof. Janusza Stalmierskiego. Dostałam zaszczytu prawykonania tegoż utworu w kwietniu 2012 roku na koncercie kompozytorskim w Poznaniu.

W lutym 2013 roku w Szczecinie miałam przyjemność być przewodniczącą komisji w tzw. „Turnieju gam dla młodych altowiolistów”. Poprowadziłam również warsztaty dotyczące techniki i aparatu gry.

Indywidualne postrzeganie i traktowanie każdego ze studentów, pozwala mi wnikliwiej zgłębiać ich problemy wykonawcze oraz wnikać w ich osobowość. Z radością obserwuję sukcesy i dokonania moich studentów i absolwentów. Moi podopieczni studiują na uczelniach muzycznych w Berlinie, Hanowerze, Rostocku i pracują w czołowych polskich i niemieckich orkiestrach. Zajmują także czołowe miejsca na międzynarodowych konkursach.

Ewa Guzowska